

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Libora Zhřívála v právní věci žalobce: **D.T.T.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: Policie ČR, **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, P.O.Box 78, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-13994-1/ČJ-2009-9CPR-V234,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou Městskému soudu v Praze dne 21.12.2009 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-13994-1/ČJ-2009-9CPR-V234, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov (dále jen „správní orgán I.stupně“), č.j. CPUL-2049-47/ČJ-2009-044061-BALI ze dne 3.9.2009, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 1 rok podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území na 1 rok, neboť byl, jako cizinec zaměstnán na území ČR bez povolení k zaměstnání (konkrétně v srpnu 2008).

Žalobce v ní namítá, že byl zkrácen ve svých právech a rozhodnutí je v rozporu se zákonem.

Konkrétně tvrdí /bod III./, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, protože řízení vedené u správního orgánu 1. stupně bylo zahájeno po zákonné lhůtě. že kontroly Úřadu práce v Mostě se účastnili i pracovníci cizinecké policie, tedy pracovníci správního orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal, proto k zahájení řízení o vyhoštění žalobkyně došlo až po několikanásobném překročení zákonné lhůty, a to teprve potom, co byl správnímu orgánu doručen výsledek kontroly z Úřadu práce. Přitom správní orgán I.stupně měl dostatek informací k zahájení řízení ještě před doručením výsledků kontroly Úřadu práce, a to proto, že se kontroly sám účastnil. Argumentace žalovaného správního úřadu o tom, že správní orgán nemohl po provedené kontrole mít dostatek informací pro zahájení řízení, neboť bez ověření skutečností v evidencích úřadu práce a podobných nebylo možno řízení zahájit, je absurdní, neboť správní orgány disponují natolik rozsáhlým aparátem, že ověření skutečnosti, zda má cizince na území České republiky pracovní povolení, jsou schopny zjistit během několika hodin a nemusí vyčkávat sdělení výsledků kontroly úřadu práce, které trvalo více než pět měsíců. Správní orgán 1. stupně nezahájil řízení v zákonné lhůtě a proto je toto řízení nezákonné. Žalobce uvádí, že žalovaný čekal téměř půl roku na informaci, kterou si je schopen zajistit sám. Přičemž řízení má ze zákona trvat 7 dní.

Žalobce dále tvrdí /bod IV./, že sdělení o výsledku kontroly, které mělo být základním podkladem pro rozhodování správního úřadu o správním vyhoštění, je sdělení v rozporu s právními předpisy, neboť porušuje základní principy právního státu a zásadu presumpce neviny. Tato hrubá nezákonnost musí znamenat, že podklad pro rozhodnutí jako listinný důkaz nelze použít, neboť by to bylo v přímém rozporu s ustanovením § 51 odst.1 správního řádu, podle kterého lze použít pouze takových důkazních prostředků, které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Úřad práce ve výsledku své kontroly konstatuje, že zákon o zaměstnanosti podle § 5 písm. e) bod 2 zák. č. 435/2004 Sb. porušilo 97 cizinců, a to včetně žalobce. Takové tvrzení je ale v rozporu s ustanovením § 73 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., dle kterého se na občana hledí jako by byl nevinný, pokud jeho vina nebyla vyslovena pravomocným rozhodnutím. Takové konstatování úřadu práce je proto nezákonné, a to pokud neproběhlo řádné řízení o vině žalobce ze spáchání přestupku podle § 139 odst. 4 zák. č. 435/2004 Sb., v návaznosti na zák. č. 200/1990 Sb.. Žádný z cizinců nebyl usvědčen ze spáchání tohoto přestupku a ani žádný správní orgán o přestupku nerozhodoval, a proto nelze cizince z tohoto jednání obviňovat. Tento nezákonný postup je navíc potvrzen dalším sdělením Úřadu práce v Mostě, ze kterého vyplývá, že žádný z cizinců nebyl zákonným způsobem usvědčen ze spáchání tohoto přestupku a nelze než konstatovat, že pokud věcně příslušný správní úřad nerozhodl o přestupku z jakéhokoli důvodu, nemůže a nesmí jej z tohoto jednání jakkoli obviňovat či vyslovovat jakékoli domněnky o případné vině. Úřad práce tedy přiznává, že nebylo rozhodnuto o přestupcích, spáchaných cizinci, neboť by to bylo zdlouhavé a žalobci není zřejmé, proč žalovaný nezvolil stejný postup a nekonstatoval, že rozhodnutí není ve veřejném zájmu právě s ohledem na časové prodlevy a práva účastníků řízení.

Žalobce dále /bod V./ namítá, že právnímu zástupci žalobce bylo znemožněno nahlédnout do spisového materiálu, který se týkal kontroly provedené Úřadem práce s odůvodněním, že k takovému úkonu nejsou účastníci řízení, se kterými je vedeno řízení o správním vyhoštění, oprávněni. Písemný doklad o odmítnutí možnosti nahlédnout do spisu žalobce přikládá v příloze. Jedná se o reakci na žádost totožného právního zástupce ve stejné věci.

V bodě VI. žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně je nepřezkoumatelné, když podle aplikovaného ustanovení § 119 odst.1 písm.b) bodu 3 zákona o pobytu lze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto odlišné, přičemž je logické, že se účastník řízení nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Z rozhodnutí nelze dovodit, zda se účastník řízení dopustil výkonu nelegální práce podle ustanovení § 5 písm.e) zákona o zaměstnanosti, nebo provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Účastník správního řízení tudíž neví, v jakém postavení ho správní orgán posuzoval a je minimalizována jeho možnost účinné obrany proti právnímu hodnocení jeho postavení buď jako zaměstnance, nebo jako osoby samostatně výdělečně činné. Z dalších případů lze dovozovat, že osoby, které prošly předmětnou kontrolou a prokázaly, že jsou zapsány v obchodním rejstříku či že mají živnostenské oprávnění, nebyly nijak sankcionovány, což nasvědčuje závěru, že osoby, které byly kontrolovány, byly posuzovány jako osoby samostatně výdělečně činné. Ani po rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu není v této otázce jasno, když na jednom místě žalovaný uvádí, že žalobce pracoval na území České republiky a to bylo důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na dalším místě opět uvádí dvě varianty, že pracoval bez pracovního povolení nebo vykonával dani podléhající výdělečnou činnost bez toho, aby k tomu byl oprávněn. Proto žalobce neví, zda byl posuzován jako zaměstnanec, nebo osoba samostatně výdělečně činná, a proto nemohl zvolit účinnou obranu proti právnímu hodnocení jejího postavení. Trvá na tom, že žalovaný neví v jakém postavení se žalobce nachází, přičemž to je pro jeho vyhoštění zcela zásadní.

Žalobce /bod VII./dále namítá, že správní úřad neprovedl jediný výslech svědka ze strany agentury práce ani ze strany společnosti, ve které mělo docházet k předmětnému jednání, přičemž výsledky těchto osob jsou pro právní hodnocení a zjištění stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, naprosto stěžejní. V rámci provedené kontroly mu nebyly sejmuty otisky prstů a není proto prokázáno, že žalobce byl fyzicky přítomen kontrole, protože cestovním dokladem se mohla prokázat jiná osoba.

Konečně žalobce /bod VIII.) namítá, že k tomu aby správní orgán mohl rozhodnout o správním vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty dle §139 odst. 4 zák.č. 435/2004 Sb., je třeba, aby v této věci bylo rozhodnuto v řádném přestupkovém řízení dle zák. č. 200/1990 Sb. Ze sdělení Úřadu práce v Mostě vyplývá, že by rozhodnutí o přestupku bylo neefektivní, přičemž žalobce se domnívá, že stejně neefektivní je řízení o správním vyhoštění, které již trvá rok od doby, kdy došlo k jednání, pro které bylo žalobci uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění. Takový postup je podle názoru žalobce v rozporu se základními principy správního řízení a v rozporu s veřejným zájmem na zachování právní jistoty.

Dne 14.4.2010 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, v kterém žalovaný plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, č.j. CPR-13994-1/ČJ-2009-9CPR-V234 ze dne 4.12.2009 a navrhuje zamítnutí žaloby.

Dne 20.5.2010 byla Městskému soudu v Praze doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce uvádí, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem Městského soudu v Praze, č.j. 11 Ca 235/2009-46 ze dne 11.3.2010. I zde došlo k porušení procesního práva nahlížet do spisu, tím že právnímu zástupci přes opakované výzvy bylo znemožněno seznámit se s výsledky kontroly. Dle názoru žalobce nelze tuto námitku bagatelizovat, protože kontrola

a její výsledky jsou zásadním důkazem. Podle žalobce nemůže žalovaný argumentovat tím, že k nahlédnutí do spisu mělo probíhat u jiného správního orgánu.

Již z toho, že podklady související s výsledkem kontroly nebyly součástí spisu lze dovozovat, že ani správní orgán nemohl věc řádně posoudit, zda řízení, které předcházelo výsledku kontroly, bylo v souladu s právními předpisy. A proto může být napadené rozhodnutí v důsledku nezákonného postupu jiného správního orgánu nezákonné.

Při jednání nařízeném na 9.11.2010, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, zástupce žalobce v plném rozsahu setrval na důvodech uvedených v žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Dne 3.3.2009 bylo Inspektorátu cizinecké policie v Chomutově doručeno Úřadem práce v Mostě sdělení ze dne 25.2.2009 o výsledku kontroly ze dne 11.9.2008. Sdělení se týká společně provedené kontroly zaměřené na výkon nelegální práce podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Kontrola byla provedena pracovníky Úřadu práce v Mostě a policisty Inspektorátu cizinecké policie v Chomutově v Korozlukách, výrobních halách společnosti Maurice Ward & Co., s.r.o., kde provozovala svoji činnost společnost Euromontec CZ s.r.o., se sídlem v Rakovníku, Vysoká 145. Na místě bylo kontrolováno 32 osob (v seznamu uvedeny předně), dále se uvádí, že z předložených dokladů bylo zjištěno, že v místě pracovaly další osoby, mezi nimi žalobce (v seznamu dále uvedené), a to na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 4.8.2008 mezi uvedenými společnostmi (tato je součástí příloh).

Společně s uvedeným sdělením a dále dodatečně byly doručeny Úřadem práce v Mostě: Smlouva o dílo č. 2008/1, uzavřená mezi žalobcem a společností Euromontec CZ s.r.o., ze dne 4.8.2008, v níž se žalobce zavázal provést pro objednatele pomocné práce v rámci své živnosti (bez konkretizace díla) ve 12ti hodinových směnách, a to za 75 až 85,-Kč za hodinu. Přehled docházky, podle něhož žalobce /os. číslo 796/ v měsíci srpnu 2008 odpracoval 200,25 hodin. Faktura s datem uskutečnění plnění 31.8.2008, kdy byla fakturována za provedené práce žalobcem částka 17 000,-Kč, a to společnosti EUROMONTEC CZ s.r.o. Úřad práce uzavřel, že celkem 97 osob v měsíci srpnu 2008 pracovalo v Korozlukách bez uzavřeného platného pracovně právního vztahu či jiné smlouvy, bez povolení k zaměstnání a bez oprávnění k provozování dani podléhající výdělečné činnosti podle zvláštního právního předpisu, čímž se dopustily výkonu nelegální práce podle ustanovení § 5 písm.e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti.

Na základě uvedených skutečností správní úřad dne 17.3.2009 zahájil s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm.b) bod 3 zákona.

Podle protokolů ze dne 14.5.2009 byl žalobce za přítomnosti tlumočníka a svého zástupce seznámen se sdělením Úřadu práce Most ze dne 25.2.2009 o výsledku kontroly z 11.9.2008 a všemi dalšími k němu připojenými doklady (smlouvou o dílo, dohodou o dočasném přidělení, fakturou a dalšími) a dále s výpisem z obchodního rejstříku s datem zápisu obch.firmy žalobce: T. T. D. k 1.12.2008 a s výpisem z evidence dočasně usídlených cizinců; tyto listiny byly provedeny k důkazu a žalobci byly přečteny a po poučení se k nim žalobce, resp. jeho zástupce vyjádřil, a to mj. tak, že tyto listiny jsou výsledkem kontroly Úřadu práce v Mostě a zákonnost jeho postupu napadá a nemůže se k nim vyjádřit, když se nemohl seznámit s řízením u ÚP v Mostě. Namítl, že nemohl ověřit, zda průběh provedené kontroly ÚP byl zákonný zejména při ověřování totožnosti osob, které se v době kontroly na místě nacházely. Na přímý dotaz, zda na dotčeném pracovišti v r. 2008 pracoval, žalobce uvedl, že se nebude vyjadřovat.

Dne 14.5.2009 bylo rovněž vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a rozhodnutím ze dne 14.5.2009 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno žalovaným dne 23.7.2009 a věc vrácena k novému projednání z důvodů, že se správní orgán I. stupně nevypořádal řádně s námitkami uplatněnými v protokolu z 14.5. 2009, nicméně ohledně závěru, zda jsou dány podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění, neshledal rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Správní orgán I. stupně následně podle protokolu ze dne 31.8.2009 provedl důkaz sdělením Úřadu práce v Mostě ze dne 1.7.2009, doručeným mu dne 7.7.2009, v němž je popsán průběh kontroly u zaměstnavatele EUROMONTEC CZ.s.r.o. Protokolem z téhož dne žalobce s tímto seznámil, k podkladu se pak žalobce obsáhle vyjádřil prostřednictvím zástupce dílem obdobně jako v žalobě s tím, že nebylo prokázáno, že se jednání dopustil.

Rozhodnutím ze dne 3.9.2009 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm.b) bod 3 zákona, doba po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla znovu stanovena na jeden rok. Opakovaně byl učiněn na základě podkladů obsažených ve spise závěr, že žalobce byl nelegálně zaměstnán v srpnu 2008, neboť vykonával výdělečnou činnost, aniž by měl platně uzavřen pracovněprávní vztah či jinou smlouvu a neměl platné oprávnění k provozování dani podléhající výdělečné činnosti. Správní orgán vyloučil možnost, že by jeho osobními údaji mohla firma disponovat, aniž by pro ni pracoval, když disponovala osobními údaji mj. datem narození, číslem cestovního dokladu, číslem vízového štítku, které jsou jen v informačním systému policie nebo s nimi disponuje jen účastník, přitom tyto údaje byly na smlouvě o dílo, dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců, fakturě i přehledu docházky. Za nepodstatné označil orgán to, že žalobce nebyl na pracovišti fyzicky přítomen v době kontroly, když v srpnu 2008 nebyl evidován na území jiný cizinec se shodným jménem či datem narození, nebyla hlášena ani ztráta jejího cestovního dokladu či zcizení. Stran postupu Úřadu práce v Mostě bylo poukázáno na jeho sdělení o průběhu kontroly, s nímž byl žalobce seznámen.

Žalobce v odvolání uplatnil námitky shodné jako v následně podané žalobě; namítal, že výsledek kontroly ÚP v Mostě nelze použít jako důkaz dle § 51 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb., a že jejímu právnímu zástupci nebylo opakovaně umožněno nahlédnout do spisového materiálu, který se týkal kontroly provedené Úřadem práce v Mostě, a proto došlo k porušení procesních práv žalobce.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 3.9.2009 potvrdil. K námitce žalobce, že správní orgán I.stupně nezahájil řízení ve lhůtě

30 dnů ode dne kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení, uvedl, že to neznámá, že je řízení nezákonné, protože tato 30 denní lhůta není lhůtou propadnou. Pokud jde o důvod vyhoštění, uvedl, že bylo shledáno, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Dále žalovaný uvádí, že rozhodnutí o přestupku je rozhodnutím o vině a trestu a rozhodnutí o správním vyhoštění je opatřením a nikoli trestem. Proto nelze uvedená řízení spojovat a dovolávat se pravomocného rozhodnutí o přestupku. To, že s žalobcem nebylo vedeno řízení o přestupku není důvodem pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. K argumentaci stran výsledku kontroly Úřadu práce v Mostě žalovaný uzavřel, že použití sdělení tohoto úřadu jako podkladu pro řízení nepovažuje za nezákonný postup; nezjistil, že by žalobce prokázal, že jeho právnímu zástupci nebylo umožněno nahlédnutí do spisového materiálu, který se týkal kontroly provedené Úřadem práce v Mostě. Dále žalovaný uvádí, že souhlasí se žalobcem, že dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců je neplatná. S odkazem na ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb. žalovaný uvádí, že žalobce prokazatelně pracoval v měsíci srpnu 2008 na území ČR bez povolení k zaměstnání, ač je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání a v době kontroly neměl ani živnostenské oprávnění, neboť v obchodním rejstříku je zapsán až k datu 1.12.2008.

K argumentaci žalobce, že sdělení výsledku kontroly je v rozporu s právními předpisy, uvedl žalovaný, že kontrolní orgán vycházel ze sdělení výsledků kontroly ze dne 11.9.2008, tyto výsledky jsou podloženy smlouvou, která byla předložena úřadu práce jednatelkou společnosti EUROMONTEC CZ s.r.o.(agentura práce). Dokonce v zápisu ze dne 15.9.2008 uvedla jednatelka, že práce v Korozlukách zajišťuje právě na základě smlouvy o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1, stejně se vyjádřila i společnost Maurice Ward & Co. s.r.o. , která prostřednictvím p. V. do zápisu dne 10.12.2008 uvedla, že oslovili agenturu práce, která má povolení ke zprostředkování zaměstnání a že se jednalo o zprostředkování práce pro obchodní partnery. Tomu nasvědčuje i faktura ze dne 6.9.2008, kterou kontrolovaná společnost vystavila na odvolatele, s osobním číslem zaměstnance 796. Odvolatel pracoval v Korozlukách bez uzavření pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti v srpnu 2008, vystavil pak fakturu na částku 17 000,-Kč s datem uskutečnění plnění 31.8.2008, tedy v srpnu pracoval na území ČR aniž by byl zapsán v obchodním rejstříku (tam byl až od 1.12.2008) a bez povolení k zaměstnání, čímž se dopustil nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zák.č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobce vykonával práci v pracovním oděvu společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o. a byl evidován v seznamu docházek od 1.8.2008 do 31.8.2008, kde byl evidován pod zaměstnaneckým číslem 796. Žalobce podle seznamu odpracoval 200,25 hodin v srpnu 2008. Žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání a bez toho, aby byl zapsán v obchodním rejstříku. Žalobce je zapsán v obchodním rejstříku až od 1.12.2008. Že žalobce nelegálně pracoval bylo zjištěno v rámci kontroly dne 11.9.2008, která byla provedena Úřadem práce v Mostě a cizineckou policií, z faktury č. 1 vystavené na D.T.T. ve výši 17 000,- Kč a ze smlouvy o dílo č. 2008/1 ze dne 4.8.2008.

Žalovaný dále uvádí, že správní orgán I.stupně se v řízení opíral o spisový materiál, který dostatečně prokazuje protiprávní jednání žalobce, pokud žalobce chtěl uplatnit námitky či chtěl navrhnout svědky, mohl tak učinit v nalézacím řízení, a proto nyní navrhovaný výsledek považuje za účelový, když v protokolu z 14.5.2009 i 31.8.2009 byl řádně poučen.

Žalovaný dále uvádí, že žalobce uvedl svou totožnost, když předložil správnímu orgánu cestovní doklad na jméno D.T.T., nar. 25.3.1977, č. dokladu X, přičemž tento doklad nebyl nikým v době kontroly nhlášen jako ztracený.

Městský soud v Praze na základě uvedených skutečností v daném konkrétním případě neshledal důvod pro částečné vyhovění žalobě, jak se žalobce dovolával s odkazem na rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 11 Ca 235/2009, o námitkách žalobce uvážil v dané věci

částečně jinak a důvody odchýlení se od uvedeného rozsudku soud uvádí u konkrétních námitek, které jinak posoudil:

Podle ustanovení § 119 odstavec 1 písmeno b/ bod 3 zákona o pobytu vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na pět let, je-li cizinec

- na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání,
- nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu
- anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal
- nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Ve vztahu ke skutkovým okolnostem dané věci je zřejmé, že nepřipadají do úvahy v dané věci poslední dva důvody vyhoštění.

Podle ustanovení § 5 písmeno e/ bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, pokud fyzická osoba - cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo bez zelené karty, je-li podle tohoto zákona vyžadována; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle ustanovení § 41 odst.1 písm. c) zákoníku práce.

Námitku žalobce v bodě III., že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno po uplynutí zákonné lhůty pro zahájení správního řízení z moci úřední, kterou lze analogicky dovodit z ustanovení § 80 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle kterého je správní úřad povinen zahájit řízení z moci úřední ve lhůtě do třiceti dnů ode dne, kde nastaly skutečnosti, odůvodňující zahájení řízení, soud nehledal důvodnou. V daném případě sice nebyla lhůta, uvedená ve výše citovaném ustanovení správního řádu, správním úřadem dodržena, nicméně správní řád však uvedenou lhůtu stanoví jako lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné další právní následky. Nejedná se ani o lhůtu promlčecí, ani o lhůtu prekluzivní, a proto nelze nezákonnost správního řízení v dané věci vyvozovat výhradně ze skutečnosti, že správní řízení ve věci uložení správního vyhoštění žalobkyni bylo zahájeno z podnětu správního úřadu po uplynutí lhůty podle ustanovení § 80 odstavec 2 správního řádu.

V bodě IV. žaloby žalobce namítl, že s ním nebylo vedeno řízení o přestupku podle ustanovení § 139 odst.4 zákona č. 435/2005 Sb., o zaměstnanosti, ani za tento skutek nebyl pravomocně uznán vinným, tudíž ani nemělo být vedeno řízení o vyhoštění. Úřad práce ve výsledku provedené kontroly konstatoval, že zákon o zaměstnanosti porušilo celkem 97 cizinců, řízení o přestupku s nimi nevedl, protože po rozhodnutí o námitkách podaných ze strany kontrolované osoby již tito v Korožlukách nepracovali a vyvození postihu by bylo neefektivní a zdlouhavé. Skutečnost, že žalobce nebyl sankcionován za přestupek podle zákona o zaměstnanosti, neznamená, že řízení o správním vyhoštění žalobce je nezákonné, jestliže se opírá o skutkové okolnosti, zjištěné při společné kontrole plnění podmínek zákona o zaměstnanosti Úřadem práce v Mostě a příslušným orgánem cizinecké policie. Zákon o

pobytu cizinců formuluje v ustanovení § 119 odstavec 1 písmenu b/ bodu 3 zcela konkrétní podmínky, za nichž může policie rozhodnout o správním vyhoštění cizince, a to aniž by splnění těchto podmínek zároveň podmiňoval existencí pravomocného výroku o vině v rámci rozhodnutí správního úřadu se zcela odlišnou kompetencí v přestupkovém řízení. Orgány policie jsou podle uvedeného právního ustanovení oprávněny samy si učinit závěr o tom, zda ten který cizinec v konkrétním případě svým jednáním uvedené zákonné předpoklady splnil či nikoli a v závislosti na tomto posouzení mohou orgány cizinecké policie přistoupit k zahájení správního řízení ve věci vyhoštění cizince. Pravomocné projednání přestupku tak není zákonnou podmínkou rozhodnutí o vyhoštění dle uvedeného ustanovení § 119 odst. 1 písm.b) bod 3 zákona. Samo sdělení o výsledku kontroly, které bylo podkladem pro rozhodování správního úřadu o správním vyhoštění, a které žalobce napadá pro rozpor s právními předpisy, neboť porušuje základní principy právního státu a zásadu presumpce neviny, tak samo o sobě nemůže znamenat zákonnou překážku rozhodnutí o vyhoštění jen proto, že konstatuje zjištění o porušení zákona o zaměstnanosti ze strany cizinců a vysvětluje, proč nedošlo k zahájení přestupkového řízení. Soud proto tuto námitku neuznal důvodnou.

V bodě V. žalobce namítal, že jeho právnímu zástupci nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu, týkajícího se provedené kontroly Úřadem práce v Mostě (k tomu připojil doklad o odmítnutí nahlížení v obdobné věci) a dovolával se tak porušení svých procesních práv, kdy nemohl namítat případnou nezákonnost provedené kontroly.

Soud v daném konkrétním případě (a to na rozdíl od rozsudku ve věci 11 Ca 235/2009) neshledal, že by tato skutečnost, že bylo odmítnuto nahlížení do spisu vedeného u Úřadu práce ohledně kontroly vedené se společností EUROMONTEC Cz, s.r.o., vedla k porušení procesních práv žalobce a mohla mít vliv na výrok rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze spisu vyplývá, že při jednání dne 14.5.2009, o němž byl sepsán protokol, byl žalobce seznámen jak s obsahem vyjádření Úřadu práce v Mostě ze dne 25.2.2009, tak i se všemi jím postoupenými podklady (smlouvou o dílo, fakturou a pod.), které se ho týkaly a byly v rámci kontroly předloženy kontrolovaným subjektem a ke všem se mohl do protokolu vyjádřit, tyto listiny byly provedeny k důkazu. Žalobce do tohoto protokolu uvedl, že důvodem pro nahlížení do onoho spisu úřadu práce, které mu bylo nezákonně odmítnuto, je, že nelze vyloučit, že se jednání dopustila jiná osoba, která pod osobními údaji jejími vystupovala, a že mohlo dojít k chybě při zjišťování totožnosti osob, které se v době konání kontroly na místě nacházely. Sám pak odmítl vyjádřit se přímo, zda pracoval či nikoli v roce 2008 ve výrobních halách firmy Maurice Ward v Korozlukách. Jak vyplývá ze Sdělení výsledku šetření úřadu práce ze dne 25.2.2009 žalobce však nebyl v seznamu 32 cizinců, které byly na místě zkontrolovány dne 11.9.2008, nýbrž byl uveden mezi dalšími osobami, které v Korozlukách pracovaly a byly zjištěny dle předložených dokladů (faktur). Jeho aktivita ve vztahu ke společnosti EUROMONTEC CZ s.r.o. vyplývala kromě faktury i ze smlouvy o dílo č. 2008/1 s přesnými údaji bydliště, data narození, z přehledu docházky, z přílohy k Dohodě o dočasném přidělení, kde bylo i číslo jeho víza. Obdobně dle protokolu ze dne 31.8.2009 byl seznámen se sdělením úřadu práce ze dne 1.7.2009 (doručeného 7.7.2009 správnímu orgánu) a do protokolu, kromě námitek následně uvedených v žalobě, pokud jde o postup při kontrole uvedl, že popírá, že se jednání dopustil, že správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že je onou osobou, protože pod jeho totožností mohla vystupovat jiná osoba, při kontrole měla být zjištěna totožnost osob a k vyloučení jakýchkoli pochybností měly být sejmuty otisky prstů, proto zpochybňuje i veškeré listinné důkazy s údaji účastníka řízení.

Z uvedeného soud uzavírá, že v řízení o správním vyhoštění byl žalobce seznámen se všemi listinnými podklady souvisejícími s ním a předloženými při kontrole úřadu práce, z nichž byl učiněn závěr, že na území byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, resp. že nedisponoval k rozhodnému datu kontroly ani příslušným oprávněním ani jako podnikatel. Ke všem těmto listinným podkladům se mohl vyjádřit a jeho procesní práva tak byla v řízení o správním vyhoštění zachována. Jeho tvrzení, že výkon procesních práv mu nebyl umožněn, protože bylo odmítnuto nahlížení do spisu vedeného úřadem práce ve věci kontroly, kdy žalobce zpochybňuje, že byl této kontrole fyzicky přítomen (viz rovněž námitka pod bodem VII.) a tvrdí, že se tak mohla prokázat jiná osoba, se ukázalo jako liché, když spor o to, že žalobce osobně přítomen kontrole dne 11.9.2008 na místě nebyl (nebyla mezi 32 cizinci zkontrolovanými na místě) v daném případě nevystal. Úřad práce ve svém sdělení z 25.2.2009 výslovně uvádí žalobce mezi osobami zjištěnými dle uvedených listinných podkladů. Proto ani odmítnutí nahlížení do spisu vedeného stran této kontroly nemohlo mít vliv na obranu práv žalobce. Správní orgány obou stupňů na základě listinných důkazů, a to předně smlouvy o dílo, faktury a dalších dospěly k závěru, že o totožnosti žalobce není v daném případě důvod mít pochybnosti a tento svůj závěr logicky zdůvodnily.

Soud proto námitku, že došlo k porušení základních procesních práv žalobce důvodnou neshledal. Rovněž tak z uvedených důvodů soud neshledal důvodem ke zrušení rozhodnutí s tím související námitku pod bodem VII., kdy žalobce za účelem ověření totožnosti, když při kontrole nebyly snímány otisky prstů, navrhoval výslech svědků, osob zastupujících agenturu práce či společnost, kde mělo docházet k předmětnému jednání, a tento návrh činil právě proto, aby bylo prokázáno, že nebyl kontrole fyzicky přítomen a že se mohla za ni vydávat jiná osoba (žalobce dokonce tvrdí, že se jiná osoba mohla prokázat cestovním dokladem, z logiky věci by tak připadal v úvahu její vlastní doklad či jeho falzifikát, na základě něj učiněný).

Na rozdíl od závěrů shora označeného rozsudku ve věci 11 Ca, kdy ke zrušení rozhodnutí došlo z toho důvodu, že soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, zda protiprávnost jednání měla spočívat v tom, že se účastník řízení dopustil výkonu nelegální práce podle ustanovení § 5 písm.e) zákona o zaměstnanosti, nebo v tom, že provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, soud v daném případě tento důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného k námitce pod bodem VI. žaloby neshledal.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k takto koncipované odvolací námitce žalovaný zaujal správný závěr, totiž, že postačuje, aby byla naplněna i jedna ze čtyř podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona (str. 4, konec druhého odst.). Na podkladě zjištěných skutečností pak dospěl k závěru (str. 7), že nalézací správní orgán dostatečně prokázal, že žalobce v srpnu 2008 v místě, kde provozovala svoji činnost společnost EUROMONTEC CZ s.r.o., provozoval výdělečnou činnost dani podléhající, aniž k tomu měla oprávnění podle zvláštního předpisu, protože v době kontroly neměl živnostenské oprávnění a nebyl zapsána v obchodním rejstříku, ale dle faktury č. 1 a Smlouvy o dílo (s výhradou soudu proti ustanovením této smlouvy, která neodpovídají takovému typu smlouvy) vystupoval (formálně) jako dodavatel společnosti EUROMONTEC CZ s.r.o., a za plnění k datu 31.8.2008 fakturoval částku 17 000,-Kč., tedy formálně na území provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Přitom však fakticky, aniž mu bylo uděleno povolení k zaměstnání, vykonával pracovní činnost, neboť formálně právní vztah neodpovídal faktickému stavu věci,

fakticky byl v postavení zaměstnance, tedy, na území byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Je tak zřejmé, že důvodem pro vyhoštění byl jak první tak i druhý z uvedených důvodů, neboť žalobce nedostal tomu, aby mohl být považován za legálního zaměstnance (když neměl povolení k zaměstnání) ani tomu, aby mohl být považován za osobu samostatně výdělečně činnou (když neměl živnostenské oprávnění a nebyl zapsán v obchodním rejstříku). Ve prospěch žalobce za daného stavu věci tak nemůže vést námitka, že žalobci není z rozhodnutí zřejmé, zda byl posuzován jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce nemohl být posuzován jako osoba samostatně výdělečně činná (jak se dovolává stran jiných osob), protože v srpnu 2008 nebyl zapsán v obchodním rejstříku (k tomu došlo až k datu 1.12.2008) a neměl živnostenské oprávnění.

Ke zrušení rozhodnutí žalovaného pak soud nevedla ani námitka pod bodem VIII.. Postup správních orgánů ve věci vyhoštění nebyl v rozporu s principy správního řízení a jak již bylo shora uvedeno (k bodu IV.), skutečnost, že nedošlo k projednání přestupku na rozhodnutí o vyhoštění nemůže mít vliv.

Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu nesvědčilo právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. listopadu 2010

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu